

Sủng Phi

Chương 135 : Chương 131

Chương 131. Oanh bay cỏ mọc (1)

Editor: Linh

Đến cùng hẳn là lấy thân phận Hoàng đế, hay là lấy thân phận muội phu?

Phải biết rằng, giữa hai người này khác nhau rất lớn.

Phùng Mạnh An lại trấn định tự nhiên như thế nào, lúc này cũng có chút đau đầu, trả lời: "Điện hạ cùng hai vị hoàng tử mỗi người mỗi vẻ, theo thần thấy, đều là đại tài."

Triệu Hữu Đường khẽ liếc hẳn, thản nhiên nói: "VẬY theo ánh mắt của cữu cữu là người thấy thế nào?"

"Cái này..." Phùng Mạnh An nghĩ, nếu hẳn đã hỏi như vậy, nếu không trả lời cẩn thận thì chính là cố ý giấu giếm, ánh mắt của hẳn nhìn vừa phía trong cửa sổ, cười nói: "Thần khá thích Tam hoàng tử."

Đây mới là lời thật lòng đi.

Triệu Hữu Đường cười cười nói: "A Lý đứa nhỏ này đúng là tương đối xuất chúng, có điều nói đến trọng nghĩa, vẫn là Tiểu Dương thiện tâm nhất, về phần Thừa Dục, hẳn là có chút trung quy trung củ, nhưng cũng may chịu được khổ cực."

Ở trong ba đứa nhỏ, Triệu Thừa Dục là người khắc khổ nhất, cho dù có về Đông cung hầu như cũng toàn đọc sách đến muộn, Triệu Hữu Đường cũng biết, điểm này, hai đứa nhỏ khác không bằng hẳn.

Phùng Mạnh An nói: "Xích có chỗ dài, tấc có chỗ ngắn, đích thực là như thế." Một bên lại âm thầm phỏng đoán, không biết hôm nay Triệu Hữu Đường nói với hẳn mấy lời này, hay là có ý đồ khác.

Làm ca ca của Phùng Liên Dung, hẳn đối Thái tử Triệu Thừa Dục hiển nhiên là không mấy ủng hộ, chỉ là ở bên ngoài, hẳn tuyệt đối sẽ không biểu hiện ra.

Hai người nói thêm một lát, Phùng Mạnh An liền cáo từ.

Nạn châu chấu qua đi, mặc dù bắt được trên vạn gánh châu chấu, nhưng hoa màu vẫn chịu tổn thất trọng đại, Triệu Hữu Đường liền miễn thuế má năm nay, lại lệnh Lại bộ trả lại trong sạch cho Hoàng gia, hẳn thăng hậu nhân của Hoàng Diệu làm Bộ hoàng sứ (chuyên xử lý nạn châu chấu), một lòng một dạ nghiên cứu phương pháp trừ bỏ nạn châu chấu.

Lại nói Phùng Liên Dung làm Hoàng hậu, mỗi một ngày lễ, chung quanh đều có thượng cống, tất cả đều là đồ quý hiếm, mắt thấy kho phòng đều sắp không còn chỗ để, nàng thương lượng với Triệu Hữu Đường, có phải sau này nên ngừng rồi không, dù sao hao tài tốn của. Mấy thứ này, nàng cả đời cũng dùng không hết, những quan viên kia tìm đến, tốn công tốn sức, cũng chỉ là vì lấy lòng nàng.

Triệu Hữu Đường cũng đồng ý, tiếp đó liền do nàng hạ chỉ.

Do Tôn Tú trừ quyết nghị trọng đại ra, gánh chịu phần lớn việc vất, Phùng Liên Dung niệm tình nàng có công, thỉnh cầu Triệu Hữu Đường tấn phong Tôn Tú làm Huệ phi, bản thân nàng an tâm dưỡng thai, ngẫu nhiên cùng Triệu Huy Nghiên chơi với thỏ, thời gian thoáng cái đã qua, tới mùa đông, nàng thuận lợi sinh hạ một bé trai.

Triệu Hữu Đường ban cho tên Triệu Thừa Duệ, nữ danh Đông Lang.

Phùng Liên Dung liên tục sinh cho hẳn bốn đứa nhỏ, lần này lại là nam hài, cho nên Triệu Hữu Đường cũng không lại nghe Phùng Liên Dung, cố ý phong Phùng Lâm làm Trường Hưng hầu, ban thưởng trăm ngàn mẫu ruộng tốt, lập tức Phùng gia quả nhiên là tám ngày phú quý.

Ngày hôm đó người Phùng gia vào cung, Đường Dung cùng Ngô thị mặc gấm hoa rực rỡ, vui sướng, Ngô thị lúc này cũng đã sinh cho Phùng Mạnh An hai đứa nhỏ, có điều tiểu nhi tử còn nhỏ, năm nay mới bốn tuổi.

Đường Dung đầu tiên là nói: "Nhờ phúc nương nương, hiện giờ trong nhà bạc thật sự là mấy đời cũng xài không hết."

Diễn trang được ban thưởng đến, bà cùng Phùng Lâm đi xem, nghe nói chỉ một năm hoa màu thu vào đã có trên vạn lượng bạc, khiến bọn họ cả kinh nửa ngày chưa bình tĩnh lại được.

Phùng Lâm khi đó nói: "Số bạc này, chỗ nào cần dùng đến, Hoàng thượng cũng là..."

Ông thật sự không biết nói như thế nào, ông là người dễ lo lắng, sợ Triệu Hữu Đường quá coi trọng Phùng gia, có đôi khi ngược lại sẽ đưa tới họa.

Đường Dung ngược lại không cảm thấy gì, chỉ cảm thấy cuộc sống của mình thay đổi quá nhanh, từ mẫu thân của Quý nhân, bây giờ thành mẫu thân của Hoàng hậu nương nương, lại là Hầu phu nhân, bà cũng mất thật lâu mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Phùng Liên Dung nói: "Cũng là tâm ý của Hoàng thượng, các người nhận đi, hưởng phúc."

Nàng vốn cảm thấy cũng không cần, nhưng Triệu Hữu Đường thế nào cũng muốn ban cho, nàng cũng không có khả năng khước ngăn cản, dù sao cũng là chuyện vui.

"Không phải mới đi Tô Châu sao, lần này đổi thành Kim Lăng là được, nương, ta đây là không thể đi, bằng không đã sớm đi khắp nơi rồi, dù sao trong nhà có tẩu tử rồi, hiện nay hạ nhân cũng nhiều phải không?"

Ngô thị cười nói: "Nhiều, rất nhiều nha hoàn bà tử đâu." Một bên đẩy hai đứa con trai đến thỉnh an.

Phùng Liên Dung nhìn hai đứa cháu trai bộ dáng đều giống Phùng Mạnh An, cười tặng mỗi người một miếng ngọc bội. "Nghe nói Đại Nguyên đều đã thi được tú tài, thật sự là bé ngoan." Nàng thưởng cho Đại Nguyên thêm một bộ văn phòng tứ bảo.

Phùng Mạnh An cười nói: "Hắn tuổi này vậy là đúng, năm đó ta còn thi được sớm hơn hắn một năm kia."

"Ca ca tính tình thật sự là một chút không đổi." Phùng Liên Dung trêu ghẹo, "Vốn tưởng rằng làm Lễ bộ thị lang ít nhiều cũng lão luyện hơn chút chứ."

Tất cả mọi người cười rộ lên.

"Đây là ở trước mặt nương nương thôi." Ngô thị giơ tay nhẹ vỗ Phùng Mạnh An một cái, "Ở bên ngoài, còn không phải là thường xuyên nghiêm mặt, có đôi khi ta nói, tưởng là người khác thiếu bạc hắn không trả đâu."

Phùng Mạnh An cười ha ha.

Nhìn ra được, hai người tình cảm rất hòa hợp.

Phùng Liên Dung nằm trên giường, cả người ấm áp, cảm thấy cha nương quả nhiên là tốt, sinh được ca ca như vậy, giống cha nương, chỉ chung tình với một người, trong nhà này, tự nhiên liền không có không vui.

Ba đứa nhỏ cũng tới giúp vui, ngoại tổ mẫu, ngoại tổ phụ, cữu cữu cữu mẫu kêu, cùng hai bieur ba biểu đệ chơi.

Nàng cười khanh khách nhìn, cảm thấy giờ phút này không cần phải nói gì hơn.

Quá hai ba tháng, nàng ra tháng, đứa nhỏ này, bản thân nàng không cần trông coi nhiều, trừ thêm bà vú mới Liễu thị, Triệu Huy Nghiêן đối người đệ đệ này đặc biệt thương yêu, ngay cả thỏ cũng không chơi, cả ngày trong cung, thấy đệ đệ tỉnh liền cùng chơi, cảm thấy thập phần mới mẻ.

Triệu Hữu Đường đến, thấy vậy cũng cười: "Con đứa nhỏ này, chỉ xem đệ đệ thôi."

"Đệ đệ rất thú vị." Triệu Huy Nghiêן đi tới, ghé vào đầu gối Triệu Hữu

Đường, "Lúc trước chưa mở mắt, sau này biết nhận người rồi, còn nhận ra con, thấy con liền cười, còn có thể phát ra thanh âm kỳ kỳ quái quái, chơi vui hơn thỏ con nhiều!"

Triệu Hữu Đường xoa xoa đầu nàng.

Tiểu cô nương bộ dáng ngày càng đẹp, mắt to sáng ngời, trong suốt hơn cả nước suối trên núi, làn da lại non mềm như chóc một cái có thể rách, miệng nhỏ khi đóng khi mở, nói một câu có thể thổi ra hương thơm.

"Chơi vui hơn so với thỏ con, vậy có vui hơn ngựa con không?" Triệu Hữu Đường hỏi.

"Ngựa con?" Triệu Huy Nghiê n mắt sáng rực lên, "Là cưỡi ngựa ấy ợ? Ca ca bọn họ thường đi cưỡi ngựa, còn có Tướng quân dạy, con muốn đi, bọn họ không chịu mang!"

Nàng thuận thế liền cáo trạng.

"Còn không phải là sợ con té." Phùng Liên Dung lại thay hai đứa con trai nói chuyện.

Triệu Hữu Đường cười nói: "Cuối tháng Trẫm dẫn con đi, vừa vặn nhóm ca ca con cũng học bắn tên, hiện tại bắt thịt đã đủ." Đang nói liền phát hiện một ánh mắt nóng rực dán chặt lên người mình, không cần đoán cũng biết nhất định là Phùng Liên Dung.

Những lúc thế này, nàng liền như con nít chơi xấu.

"Hoàng thượng, ta cũng muốn đi." Quả nhiên, Triệu Huy Nghiê n còn ở, nàng đã bắt đầu kéo tay áo hắn làm nũng.

Triệu Huy Nghiê n nhìn mẫu thân một cái, hé miệng cười.

Nàng nhân tiểu quỷ đại, lập tức kiểm có rời khỏi.

Phùng Liên Dung liền càng thêm không dè dặt, cả người dán lên người hắn: "Hiện tại cha và nương cả ngày du sơn ngoạn thủy, không chỉ đi Kim Lăng, hôm qua còn gửi thư nói muốn đi phía Nam, định đi xem hết

Ngũ Nhạc kia."

Ngũ Nhạc: Năm quả núi lớn tiêu biểu ở bốn phương và vùng giữa Trung Quốc: Đông nhạc Thái Sơn, Tây nhạc Hoa Sơn, Nam nhạc Hành Sơn, Bắc nhạc Hằng Sơn và Trunh nhạc Tung Sơn.

Trong giọng nói của nàng không nói ra được âm mộ.

Triệu Hữu Đường sờ sờ đầu nàng, giọng điệu sủng ái như vừa rồi sủng nữ nhi: "Dù có không mang Huy Nghiê, cũng phải mang theo nàng, nàng còn quấn quít hơn cả nữ nhi nhiều. Có điều Ngũ nhạc, Trẫm không đi được, nhưng là chung quanh Kinh thành này, ngược lại không khó."

Phùng Liên Dung cười hì hì hôn hấn một cái: "Như vậy đủ rồi, Hoàng thượng, thiếp thân yêu cầu không cao."

"Trẫm yêu cầu cũng không cao." Ánh mắt Triệu Hữu Đường chuyển qua ngực nàng, "Nàng ở cũ thiếu Trẫm, giờ nên hoàn trả rồi."

Phùng Liên Dung mặt đỏ lên, tùy ý hấn ôm đi vào.

Tới cuối tháng, một nhóm người chậm rãi đến bãi sấn, lần này không chỉ dẫn theo bốn đứa nhỏ cùng Phùng Liên Dung, do Triệu Hữu Trinh ở kinh thành, hấn gọi luôn hai huynh đệ cùng đi.

Triệu Huy Nghiê cùng đường tử Triệu Du ngồi trong xe ngựa, hai tử muội ríu rít, Triệu Huy Nghiê nói: "Ta đệ đệ chơi cũng vui lắm, lúc nào người qua chơi."

Triệu Huy Nghiê hất nàng nước lạnh: "Bây giờ thì ậy thôi, lớn lên không chừng lại giống hấn thế ma vương. Đệ đệ ta đó, trời sinh thích ném đồ, có lần lấy gương ném lên mặt ta, kém chút hủy dung."

Nàng chỉ cho Triệu Huy Nghiê xem.

Triệu Huy Nghiê ui một tiếng: "Vậy ta phải chú ý mới được." Lại nhìn mặt nàng, "Phấn của người đẹp thế."

Triệu Du buồn cười: "Vốn chính là nương nương thượng, nhà chúng ta

dùng như của người mà." Lại trộm nói với nàng, "Nói cho người biết một chuyện cười, Tứ thúc mấy hôm trước đánh nhau, về nhà bị cha ta mắng một trận."

"Hả?" Triệu Huy Nghiêן kinh ngạc, "Tứ thúc thế mà biết đánh nhau, với ai vậy?"

"Không biết là ai, chỉ biết giống như là vì một cô nương, nương ta kể, Tứ thúc cuối cùng cũng thông suốt, chỉ là nhà vị cô nương kia cũng không dễ cầu."

"Làm sao có thể?" Triệu Huy Nghiêן nói, "Tứ thúc nhưng là Trữ vương, cô nương trong Kinh, coi trọng ai mà không thể lấy?"

Nàng sinh ra chính là công chúa tôn quý, trừ cha nương yêu thương, ca ca cũng che chở, tất nhiên người đầy ngạo khí, Triệu Du nhìn nàng một cái, thậm chí nghĩ nàng là cao cao tại thượng, nhưng nương nói, vương phủ như bọn họ, lại không thể như thế, phải khiêm tốn làm việc, mới có thể bảo toàn.

Cho nên tuổi của nàng mặc dù nhỏ hơn Triệu Huy Nghiêן, lại tính tình nội liêm, nói: "Ta cũng không biết nữa, nương thấy ta còn nhỏ, nào sẽ nói với ta mấy chuyện này."

Triệu Huy Nghiêן ngược lại càng thêm tò mò.

Tuy rằng nàng không thân với Triệu Hữu Ngô bằng hai ca ca, nhưng trong trí nhớ vẫn thường thấy hẳn tới, liền thật có mấy phần hảo cảm, vậy nên đợi đến khi xe ra đến ngoài thành, nàng vén rèm xe lên hướng Triệu Thừa Diễן vẫy tay.

Triệu Thừa Diễן hiện đã là thiếu niên mười bốn tuổi, do vóc dáng cao, nhìn lại như người mười sáu mười bảy tuổi. Hẳn ngay từ đầu liền cười ngựa, mà Triệu Thừa Dục cùng Triệu Thừa Mô thì ngồi xe ngựa.

Hoàng Ích Tam thấy, liền lập tức đi nói cho Triệu Thừa Diễן.

Hẳn đánh ngựa đi qua, cúi đầu nhìn muội muội.

Triệu Huy Nghiênn thần thần bí bí nói: "Ca ca, Tứ thúc có ý trung nhân rồi đấy."

Triệu Thừa Diễn tự nhiên vui mừng: "Vậy Tứ thúc là muốn thành thân à?"

"Ta cũng không rõ lắm." Triệu Huy Nghiênn nói, "Huynh với Tứ thúc thân như vậy, sao không đi hỏi xem?"

Triệu Thừa Diễn vừa nghe, ngó lên phía trên xem, chỉ thấy Triệu Hữu Trinh cùng Triệu Hữu Ngô đang cười ngượng đi song song, liền nói: "Đợi lát nữa đến nơi, ta đi hỏi."

Triệu Huy Nghiênn liền buông màn xe xuống.

LINK Truyện:

Sủng Phi <http://truyenhh.com/doc-truyen/sung-phi-150699.html>

LINK Chương này:

Chương 131 <http://truyenhh.com/doc-truyen/sung-phi-150699/chuong-135.html>